

We lezen in de Handelingen van de apostelen (1,12-14):

Nadat Jezus ten hemel was opgenomen
keerden de apostelen van de Olijfberg naar Jeruzalem terug.
Deze berg ligt dichtbij Jeruzalem op sabbatsafstand.
Daar aangekomen gingen zij naar de bovenzaal
waar ze verblijf hielden: Petrus en Johannes, Jakobus en Andreas,
Filippus en Tomas, Bartolomeus en Matteüs,
Jakobus, zoon van Alfeus, Simon de IJveraar en Judas, de broer van Jakobus.
Zij allen bleven eensgezind volharden in het gebed
samen met de vrouwen,
met Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders

Wat gedachten.....

De verslaggever van de Handelingen van de Apostelen doet verslag: Jezus was weg! Hij had het hen al aangekondigd: hij zou naar de Vader gaan, en hij had erbij gezegd dat dat ook voor hen goed was. Maar ja, de werkelijkheid was natuurlijk wel dat ze nu helemaal alleen maar moesten rooien. En ze voelen zich, zo stel ik me voor, alleen en in de steek gelaten. En wat doen ze dan? Ze volgen het oeroude instinct dat ons mensen in dergelijke situaties helpt te overleven. Ze gaan met elkaar naar een voor hen bekende ruimte, waar ze zich veilig voelen. Diezelfde zaal waar ze met Jezus nog geweest waren en voor het laatst met hem hadden gegeten en gedronken, het paasfeest gevierd. Ze zijn er allemaal: Maria, de vrouwen, Jezus' broers en zussen, al diegenen die zich net zo alleen en zoekend voelen. De tijd tussen hemelvaart en Pinksteren is bij uitstek een tijd van eenzaamheid, leegte en verlatenheid. Een tijd van even een tijdje niet goed meer weten wat je nu moet doen of laten. Je bent je roer in het leven even kwijt. Zulke perioden komen in ons leven vaker voor, misschien meer dan ons lief is. Die tijden dat je bescherming en veiligheid mist; je staat er alleen voor, zo voelt het; alles lijkt donker en koud. De kou diep in je, die mensen altijd voelen wanneer ze alleen zijn, wanneer ze zich in de steek gelaten voelen: wanneer een partner er, na lange jaren samen, plots niet meer is; wanneer het leven leeg wordt en er een heel eigen kilte intrek neemt in huis; wanneer je verlaten werd omdat één van beiden, na lange afmattende en vermurwende maanden, of als een donderslag bij heldere hemel, er een streep onder zette. En nu? In onze dagen is er nog een dimensie bijgekomen: mensen worden van elkaar gescheiden, omwille van de hoop dat we door elkaar te isoleren, beter grip krijgen op het kwade virus dat ons allemaal bedreigt. Dat is op zichzelf iets goeds, zo helpen we elkaar. Maar intussen krijten kleinkinderen op de stoep een afstandelijke groet aan hun oma of opa, en zien kinderen hun ouders alleen door een glazen wand of middels digitale technieken.

Het gevaar om in die kou, in dat gevoel van verlatenheid, verstrikt te geraken, verloren te lopen, is zeer groot. Je wordt er ten diepste verdrietig van. Want de natuurlijke reactie in tijden van levensgevaar is net andersom: Je wilt er voor elkaar zijn, elkaar vasthouden, laten voelen dat je er bent! In onze dagen kan dat nu juist niet. Niet gek dus dat we reikhalzend uitzien naar verlichting van dat strenge regime, dat we naar buiten kunnen en weer samen kunnen zijn.

De leerlingen hebben geen virus, zij zijn vooral bang voor anderen en onzeker van zichzelf. Dus doen ze wat natuurlijk is: ze kruipen dicht bij elkaar. Samen op één plaats waar ook 'de mijnen' zijn. Waar we elkaar kunnen troosten en bemoedigen. In tijden als tussen Hemelvaart en Pinksteren kan je maar één ding doen: bijeen kruipen, elkaar heel stevig vasthouden, en samen uithouden wat niet veranderd kan worden. Dan moeten eigenlijk ook de diepe meningsverschillen die er voorheen waren geen rol meer spelen. In zulke tijden heb je ook meer kansen om weer eens contact op te nemen met iemand die je misschien al jaren niet meer gezien hebt. Ook al al moet het vandaag de dag op anderhalve meter afstand,

Die bemoediging en die Geest zoeken we wel! We worden steeds creatiever om ondanks alle beperkende maatregelen toch elkaar te vinden.

En weet: na Hemelvaart, na de dag van het afscheid van wat en wie je dierbaar is, komt een Pinksteren! Wie verdrietig, angstig en terneergedrukt was, wordt dan met nieuwe kracht vervuld. Dat zal het verhaal zijn volgende week! En ook al zijn de tijden nu even anders, we kunnen ons laten grijpen door een nieuw besef: God bekommert zich om de mensen, hij is er voor ieder mens, in alle duisternis en gevoel van gevangen zitten in het lot Zijn Geest komt er ook voor jou en voor U! Heb vertrouwen! De tijd van eenzaamheid en verlatenheid, we moeten hem uithouden. We kunnen hem samen uithouden. En samen kunnen we het ook aan, want die tijd blijft niet duren. Pinksteren komt, heel zeker – misschien wel veel vlugger dan je denkt. Ik hoop het van harte!

Gebed

God, vader en moeder tegelijk wil zijn
voor ons mensen die zo verlangen
elkaar weer te kunnen voelen van nabij
elkaar te bemoedigen in alle tekort en verdriet!
Kom naar ons toe, stuur ons uw Geest
Met vuur en creativiteit
Om er te zijn voor elkaar
In Uw naam, en met Uw zegen!